

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 3/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., R., zastúpeného advokátkou JUDr. G. S., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 599/95 a postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 342/2001 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2005 telefaxom doručená a 18. novembra 2005 poštovou prepravou doplnená sťažnosť J. P., R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 599/95 a postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 342/2001.

1. 1. Z obsahu sťažnosti a z pripojených listín vyplýva, že sťažovateľ podal na krajskom súde 23. augusta 1995 žalobný návrh na zaplatenie 4 296 724 Sk proti žalovanému VÚ T.

„Krajský súd postúpil vec vedenú pod sp. zn.: Z-2-36 Cb 599/95 dňa 03. 11. 2000 Okresnému súdu Bratislava III, teda po viac ako piatich rokoch.

Okresný súd Bratislava III pod č. k.: 20 Cb 274/00 doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 13. 12. 2000 Nesúhlas s postúpením zo dňa 16. 11. 2000. Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn.: Ndob 1131/2000 vydal dňa 15. 12. 2000 Uznesenie, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26. 03. 2001 a rozhodol, že vo veci je príslušný konať Okresný súd v Trenčíne. Samotné uznesenie bolo Okresným súdom Bratislava III zaslané právnenému zástupcovi navrhovateľa na adresu odporcu! (...).

Právny zástupca navrhovateľa listom zo dňa 17. 11. 1997 navrhol Krajskému súdu Bratislava, aby na strane odporcu vystupovala Slovenská republika.

Navrhovateľ listom zo dňa 14. 03. 2002, doručeným Okresnému súdu v Trenčíne dňa 21. 03. 2002, oznámil, že pohľadávku si uplatňuje voči Ministerstvu obrany Slovenskej republiky. Podaním zo dňa 05. 04. 2002 navrhovateľ navrhol vstup účastníka na strane odporcu: SR - Armáda Slovenskej republiky. Ďalším listom zo dňa 11. 04. 2002, doručeným súdu dňa 15. 04. 2002, doplnil svoje predchádzajúce podanie a navrhol, aby podľa § 92 ods. 1 O. S. P. súd pripustil pristúpenie ďalšieho účastníka na strane odporcu: SR - Ministerstvo obrany Slovenskej republiky. (...)

Okresný súd v Trenčíne, ktorému bola vec postúpená Okresným súdom Bratislava III dňa 19. 04. 2001, o vyššie uvedeních podaniach navrhovateľa a jeho právneho zástupcu nerozhodol vôbec, hoci podľa § 167 ods. 1 O. S. P. súd rozhoduje uznesením o všetkých otázkach vznikajúcich v súvislosti s prejednaním sporu, najmä o podmienkach konania, o zmene návrhu, o veciach týkajúcich sa vedenia konania a pod. (...)

Po viac ako siedmich rokoch od žalovania pohľadávky súd vytýčil pojednávanie na deň 07. 11. 2002, na ktorom súd rozhodol o zastavení konania s poukazom na ust. § 104 ods. 1 O. S. P. – nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť.

Navrhovateľ Uznesenie Okresného súdu v Trenčíne, zo dňa 07. 11. 2002, č. k.: 10 C 342/2001-160 napadol odvolaním. Krajský súd v Trenčíne napadnuté uznesenie potvrdil

Uznesením, č. k: 4 Co 31/3-166, zo dňa 30. 06. 2003. Ďalším Uznesením, č. k: 19 Co 234/03 zo dňa 22. 06. 2004, odvolací súd potvrdil i Uznesenie Okresného súdu v Trenčíne, zo dňa 08. 10. 2003, ktorým bolo rozhodnuté, že sťažovateľovi ako žalobcovi sa súdny poplatok nevracia s poukazom na ust. §§ 11 a 13 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb., keďže od konca kalendárneho roka, v ktorom bol zaplatený, uplynuli 3 roky.

Súdny poplatok bol sťažovateľom zaplatený dňa 28. 12. 1998. Podľa ust. § 11 ods. 3 citovaného zákona o súdnych poplatkoch je poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania a podľa § 13 ods. 1 tento nemožno vyrubiť po uplynutí 3 rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným. Krajský súd Bratislava ako vecne nepríslušný súd výzvou zo dňa 11. 12. 1998 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku tesne pred uplynutím lehoty, ktorá by uplynula dňom 31. 12. 1998. Sťažovateľ poplatok 3 dni pred koncom lehoty zaplatil v nemalej čiastke 171.868,- Sk.

Lehota na vrátenie súdneho poplatku mala podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch skončiť 31. 12. 2001.

Len skúmanie podmienok konania súdom od podania žaloby na súd, t. j. od 23. 08. 1995 do vydania právoplatného uznesenia o tom, že vo veci je príslušný konať Okresný súd v Trenčíne, trvalo súdom takmer 6 rokov!!!

Mohol sťažovateľ požiadať súd o vrátenie súdneho poplatku najneskôr dňa 31. 12. 2001, keď Okresný súd Bratislava III dňa 19. 04. 2001 len odstúpil spis Okresnému súdu v Trenčíne a Okresný súd v Trenčíne až dňa 11. 01. 2002 zaslal výzvu právnickému zástupcovi sťažovateľa k „Rozšíreniu žaloby“ - list zo dňa 17. 11. 1997? Tomuto úkonu predchádzalo dožiadanie Obvodného oddelenia Policajného zboru v T., zo dňa 17. 05. 2001, ktorým tento na podnet sťažovateľa ako navrhovateľa zisťoval stav konania.

Sťažovateľ ako navrhovateľ podal proti Uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, zo dňa 30. 06. 2003, sp. zn.: 4 Co 31/3 a z 22. 06. 2004, sp. zn.: 19 Co 234/03 na Najvyššom súde Slovenskej republiky dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením, zo dňa 17. 08. 2005, sp. zn.: 2 Cdo 136/2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 09. 2005, dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 243b ods. 4 O. S. P. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. S. P.

Vzhľadom k tomu, že táto vec sťažovateľa trvala viac ako 10 rokov, pričom nedošlo ani k rozhodnutiu vo veci samej, predstavuje pre sťažovateľa a jeho rodinu značné

psychické a finančné zaťaženie. Toto psychické zaťaženie sťažovateľ znášal veľmi ťažko, čo spôsobilo zhoršenie jeho zdravotného stavu. Zdravotný stav sťažovateľa je vážny, ale nedostatok finančných prostriedkov mu neumožňuje podstúpiť viaceré lekárske zákroky potrebné k stabilizovaniu zdravotného stavu, príp. k jeho zlepšeniu. (...)

Sťažovateľ namieta, že podľa priebehu skutkového stavu popísaného v čl. I. tejto sťažnosti boli porušené:

A. Ústavné práva sťažovateľa zakotvené v Ústave Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v platnom znení), a to:

1.) II. hlava: Základné práva a slobody, VII. oddiel: Právo na súdnu a inú ochranu, čl. 48 ods. 2 - každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Skutočnosť, že v konaniach súdov boli spôsobené prietahy je nesporná a doložená dôkazmi citovanými v čl. I. tejto sťažnosti.

2.) II. hlava: Základné práva a slobody, VII. oddiel: Právo na súdnu a inú ochranu, čl. 47 ods. 3 - všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

Postavenie sťažovateľa ako účastníka konania bolo znevýhodnené, keďže sťažovateľ nebol od 01. 10. 2001 v konaní pred I. – stupňovým, ako aj pred II. – stupňovým súdom zastúpený advokátom alebo komerčným právnikom z dôvodu zlej finančnej situácie spôsobenej nevymožením pohľadávky vo výške 6,081.354,- Sk od odporcu, ktorým bola Slovenská republika, vyplývajúcej zo zmluvy o dielo z roku 1993. Prietahy v súdnom konaní mali za následok nielen psychickú, ale aj finančnú ujmu navrhovateľa. Sťažovateľ predtým podnikajúci s pracovníkmi v počte okolo 200 ľudí, bol nútený skončiť všetky pracovné pomery a zmluvné vzťahy z dôvodu platobnej neschopnosti.

Sťažovateľ ale nebol oslobodený od súdneho poplatku a tento uhradil vo výške 171.868,- Sk tak, ako bol tento súdom vyrubený zo žalovanej istiny v čiastke 4,296.724,- Sk. Sťažovateľ si skutočne nemohol dovoliť z dôvodu materiálnej núdze využiť právne služby na riadne uplatnenie svojich práv.

B. Ľudské právo obsiahnuté v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zmenenom Protokolom č. 11, a to:

- čl. 6 ods. 1 Dohovoru - každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Namietané porušenie vyššie uvedeného ľudského práva odôvodňujem tým, že od podania žaloby sťažovateľom zo dňa 23. 08. 1995 do vydania právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, t. j. do 16. 09. 2005 uplynulo 10 rokov, a to súd nerozhodol vo veci samej, ale o podmienkach konania.

Som toho názoru, že Krajský súd Bratislava v konaní sp. zn. Z-2-36 Cb 599/95 a ani Okresný súd v Trenčíne v konaní sp. zn.: 10 C 342/2001 sa neriadili príslušnými ustanoveniami O. S. P. a konali v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, ako aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. (...).

Sťažovateľ už vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje, ktorú skutočnosť odôvodnil už v čl. I. tejto ústavnej sťažnosti, preto v súlade s ust. § 53 ods. 3 zák. č. 38/1993 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky podáva v lehote 2 mesiacov od právoplatného Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 2 Cdo 136/2005, zo dňa 17. 08. 2005, právoplatného dňa 16. 09. 2005, túto sťažnosť. (...)

1. 2. Na základe „vyššie uvedeného skutkového a právneho stavu sťažovateľ v zmysle ust. § 20 ods. 3) zákona o ústavnom súde navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky tejto sťažnosti vyhovel a rozhodol takto:

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: Z-2-36 Cb 599/95 a Okresný súd v Trenčíne v konaní pod sp. zn.: 10 C 342/2001 porušili základné právo J. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. J. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 600.000,- Sk (...), ktorú sumu je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. J. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500.000,- Sk (...), ktorú sumu je Okresný súd v Trenčíne povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. J. P. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia podľa čl. 11 (správne §, pozn.) ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie

právnych služieb v sume 5.302,- Sk (...), ktorú sú Krajský súd v Bratislave a Okresný súd v Trenčíne povinné spoločne a nerozdielne vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. G. S., N., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia. (...)“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 599/95 a postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 342/2001. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti síce poukázal aj na porušenie svojho práva podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, avšak - napriek tomu, že v predmetnom konaní pred ústavným súdom je kvalifikovane právne zastúpený - v petite svojej ústavnej sťažnosti vyslovenie porušenia týchto práv už nenavrhol.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

1. Pokiaľ ide o napadnutý postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-36 Cb 599/95 a postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 342/2001, treba predovšetkým poukázať na to, že:

- uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Ndob 1131/2000, ktorým sa rozhodlo, že nie je daná príslušnosť krajského súdu na konanie

vo veci sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť 26. marca 2001, a tým bolo napadnuté konanie krajského súdu právoplatne skončené,

- podľa zistenia ústavného súdu napadnuté konanie okresného súdu bolo právoplatne skončené 21. augusta 2003,

- predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 16. novembra 2005.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade vo vzťahu ku krajskému súdu od 26. marca 2001 a vo vzťahu k okresnému súdu 21. augusta 2003. Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená až 16. novembra 2005, teda dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Dovolanie sťažovateľa bolo v predmetnej veci odmietnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 136/2005 zo 17. augusta 2005 ako neprípustné a keďže sťažovateľ neuviedol žiadne dôvody na vyslovenie porušenia jeho základných práv a slobôd uvedeným uznesením najvyššieho súdu (pozri najmä bod 1. 2 časti I tohto rozhodnutia), ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa v danej veci nemohlo založiť plynutie predmetnej lehoty, pretože podanie neprípustného

dovolania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za kvalifikovanú právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V prípadoch, keď je dovolanie neprípustné, nie je možné dovolanie považovať za procesný prostriedok, ktorý zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje. V takých prípadoch lehota na podanie ústavnej sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti treba považovať za rozhodnutie deklarátornej povahy, ktoré autoritatívne konštatuje neexistenciu práva, v danom prípade práva podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (I. ÚS 31/05).

Vzhľadom na to, že sťažnosťou napadnuté konania krajského súdu a okresného súdu boli právoplatne skončené ešte pred tým, ako sa sťažovateľ obrátil neprípustným dovolaním na najvyšší súd, predmetná sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou v sťažnosti uvedených námietok voči týmto postupom všeobecných súdov. Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03).

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako návrh podaný oneskorene.

2. Okrem uvedeného podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného

práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľa, z pripojených listín a zo zistenia ústavného súdu vyplynulo, že napadnuté konanie krajského súdu bolo právoplatne skončené 26. marca 2001 a napadnuté konanie okresného súdu 21. augusta 2003, napriek tomu sa sťažovateľ na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním doručeným ústavnému súdu 16. novembra 2005, t. j. v čase, keď porušenie označených práv na uvedených súdoch už netrvalo a keď konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobne aj k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota v tomto konaní, v danom prípade pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2006